

ROBERT CEGLAR

LIKI

DELTOID

Prožne daljice izvirajo iz sklepov
pred srpom noči pridejo v stolp
hitro napadejo tilnik kamnitega morja
trdno stakneta zbrušena kopja
tu srečaš odsev svojega gnezda
počitek je občasno početje zemlje
ost štirikotnega očesa
pa neutrudno krči mladost
in naskakuje žarišče ravnin

ROMB

Zublji škropijo po ravnem trebuhu
jeseni karavane nizkih oblakov
z neusahljivo strastjo
na vsakem oglu posebej
krčijo ostrino tvojega pogleda
sklepi pojemajo
nepopustljivost širi stene
tvoji udarci so omejeni na skrčene branike
s preostalimi žarki mašiš predrto obzidje

KVADRAT

Vsak šum postane tako premišljen
da sploh ne premišljuješ več
tvoja pot je najkrajša
drobci bradavic in pogleda
padajo v izsrkano svetlobo
luknje v oglatem telesu
so krste ugašajočih osti
na licu so plitki žlebovi
v njih pogrkava
ubiti čuvaj visokega stolpa

KROG

Zadnje kopje izgubi smisel
smeri se potuhnejo ena v drugo
daljice drobijo ravna telesa
v črne segmente krotkosti
postanejo zaobljene luske trudnega obzorja
V vsakem kotu obroča
slišiš sikanje pil
begaš znotraj okroglih sten
ko ušesa obnemorejo
se zvrneš v kotiček središča
novo bobnenje
te zopet požene v koncentričen galop

TOČKA

Galop je krčenje
vse bolj strastno te vsrkava
vse več ostajaš v koticu
vse bolj si središče
točka zgubljena sama vase
Potem pa te kdo
(iz zabave ali potrebe)
postavi na kratko črto
v kakšni nepomembni besedi
kot na primer: ljubiti

BOŽO ŠPRAJC

MOLITEV

Moli molitev
Razmišljaj o soncu
Ker žarki vse maj
Prodirajo v tvoje telo

o da bi veter
sam sebi svoj
sam sebi tuj
ne prenehal

saj ni da bi konji
saj ni da bi zemlja rodila
saj ni da bi janez se jutri oženil

o veter
ki nam boš rodil pajčevine
o veter ki si
da misli spreminjajo mojo podobo
o veter

sredi naših obrazov
sredi naših dreves
si zasadi svoj gozd

da bodo konji
da bo zemlja rodila
da se bo janez jutri oženil

ne pozabite: molitev se moli

na svojem travniku
bom zasadil svoj gozd
če ga zažgeš
te ubijem

zvečer se naseli v telesu
razjeda
spodjeda
in ruši
vezi

tkivo razpada
sam boš kriv
ko umreš

vedel si
nič nisi storil

iz daljav so prišli
šli mimo nas

lep poskok
lep nasmeš
in smrad iz gnojišč
trumoma
v gosjem redu
in vsak zase

tam daleč
tam na robu

prodajajo
abcfhklmfvbrtžšpečxy562396vlž
tu zdaj stojim
in vprašujem

a vendarle je gospa
imela modre oči

MARJAN MUROVEC

VOZLIŠČE

mi smo cesta izobrat plesni pod jesen
brez posladka in pravi okus neizprijen
kristal novega smer ne podlaga torej cvetje barv
in črta skozi prostor beseda ne sama sebi
čeprav bi bilo zadostno je še več in tisto
tu ni konca smo mi cesta in vrsta vprašanj
spozabljenje trenutkov še v has in za nami
saj je gibanje nujno kot črta ali ploskev in beseda
za nekatere sicer nema a uporabna v prostoru
in dalje tako ker jezov ne zaznamo jih ni
jasno je da je rdeče rdeče in zeleno zeleno
pesem je pesem in ne čustvo ali stikalo
med nami zasuk proti ali zadaj in smrt
cvetje pa je za okras in je čistost lepote
riž je jed če ga jemo v zavitku je balast
zato smo mi odmik v naprej skozi črto
skozi ploskev in skozi besedo enako prostor in čas

LJUBEZENSKA
PESEM I

protitok v mirnem žalomiru
devetica in devetkrat prva
v meni brez okusa in oblike
samo beseda
dvomljivost razkroj preide
jaz mimo
zarisal sem vodo
utrip proti instinkt
krvojed
črna panorama
jasnost in kristal
zarisal sem besedo
zdaj se giblje navznoter

LJUBEZENSKA
PESEM II

cvetje cveti
cvet cvet cvet cvet
rdeč bel zelen cveti

celovitost cvetočega cvetja
harmonija in pesem iz ljubezni
spodaj kost ob kamnu v zemlji
zelo spodaj iz zemlje beseda

črn bel črn cveti
cvet cvet cvet cvet
cvetje cveti

POIZKUSNO
STANJE

praskam se po kosmatem trebuhu
mimoidočih ladij za zabavo
olje sem v vodi živo srebro ki
skoznjo utriplje nad vodo v iztoku
za pomiritev in kretanje časa s pepelom
zraslim iz groba mrtvopojočega
mirujem v en dan gibanje mraka
gledam molče in jem ker sem nesrečen
da je sploh mogoče slikati vodo v suho
viharjev ob polni svetlobi kraškega kamna
skorjo premalo pečenega kruha za lačne
slanega in žejnega ljubezni hladne vode
ki ji pravimo kri dokler je vroča
potem se obleče in gre za menoj
tja čez znotraj leseno a rdečo
in jo tudi prodajajo za deset krikov
pod udarci biča svetlobe neizrečene
sreče otroka ki gleda mater v obraz
kamor sem padel ker sem se pobral